

И ја имам своју звијезду...

И ја имам своју звијезду, кад се играм, кад спавам, кад се купам, кад возим скејт. Зато што је моја звијезда заправо моја амајлија и мој путоказ. Она ми показује пут у шуми, наред мора, кад сам изгубљена, па чак и у мојим сновима.

Имала сам разне снове а моја звијезда ми увијек помаже. Кад имам страшне снове, тужне снове, срећне снове и радосне снове. Њу сам нашла када сам имала пет година. Посматрала сам звијезде са другом. Гледали смо звијезде кроз телескоп у мирној прољећној ноћи. Посматрали смо и планете и разна чуда у свемиру. Тада, када је дошао на ред на мене, видјела сам једну златну звијезду која као да ми се што више и више приближавала. Онда је пала мало подаље од мјеста гдје смо стајали. Друг и ја смо потрчали и тако трчали можда пет минута. Приближили смо се звијезди и зауставили се. Пришли смо рупи коју је звијезда направила и ја сам је узела у руке. Зашљаштила је и почела да ме носи у небо.

Видјела сам много лијепих ствари, али је највише ми се свиђа моја лијепа звијезда амајлија и у исто вријеме путоказ. Од тада увијек пред спавање погледам своју звијезду и кажем јој хвала за вожњу кроз свемир.

Симона Лаловић IV-5

ОШ „Дашо Павичић“